

Dar Ağaçlar

– Şükran Aydoğan · 06 Haziran 2013

Sonra bir yaprak düştü dalından dar bir ağacın yetimliydi bekleyenler. Boynunu yere eğmiş bir baş cansız bakışlarında ölüme gülümsüyordu. Bir den yüzlerce göz ağladı, öyle çok ağladı ki akan yaşlar masum bir çocuğun saçlarını ıslattı... Kimse okşamadı başını, ıslanan saçları dağıldı kalbi sızladı. Masmavi bir buluttu aniden griye döndü rengi.

Deniz coştı gökyüzüne adını yazdı dalgalarla.

Hafızalardan silinmesin diye gökkuşağına yaydı. Ana rahmine yeni düşen bir bebek çığlık çığığa feryat etti doğmak istemiyordu sanki. Bulunduğu yerde gideceği dünyayı izliyor ve yemyeşil ormanlar yerine dar/ağaçların kirli dallarında sallanan ölü yüzleri görüyordu.

Kaç kez solmuştu nedamet çiçekleri kaç lanet üzerine kurulmuştu şu tahtlar saraylar makamlar. Kaç günahsız can itiraz etse de yalanın hükmüne, karanlığa mahkûm edilmişti. Yarınsız hücrelerde hapsedilen kaç ruh terk etmişti elinden alınan hayatını, deniz mavisini hüznüyle. Bebek birden sustu çığlıkları durmuştu artık. İşte karşısında aşikâr bir biçimde duruyordu ölüm. Siyah tülde bir giysiydi sırtındaki.

Ah! o an yaşamak hevesi tatlı bir meltem gibi esiveriyordu taze ruhun da. O dar/ağacın dallarında bahar goncaları açıverdi aniden. Hayat amber kokusuyla ciğerlerine yayılıyor efsunlu bir içkinin tadı diline lezzetle dağılıyordu.

Güneş tüm işvesi ile tenini okşuyor ölümün o korkulu kederini yakıp yok ediyordu. Yeniden doğmak! Daha güzel bir dünyaya maviyle bakmak, deniz olup akmak gönülden gönüle. Kinsiz kavgasız bir hayatın içinde yaşamak. Bütün dar/ağaçları kesip yerine çam kokuları ile nefes alan vadilerde kasabalar şehirler yaratmak.

İçine öyle bir heyecan doldu ki uzanıp dokunmak istedi düşlediği hayale. Ama yeniden feryat etmeye başladı bebek yine gökyüzü kararmış bulutlar griye dönmüştü.

Ölümün siyah tülde giysisi yavaş, yavaş bir bedenini sarmaya başladı. Dar/ağacın günahsız çiçeği soluyordu. Gözlerini kapamak istedi ama nefesi çam kokularını terk edemiyor soluğundaki can çıkmak istemiyordu. Bir kaç dakika sonra bitecekti her şey. Boğazındaki acı tenindeki sızı ile birlikte damarlarından kan çekiliyordu.

Güneş sönecek yeşiller solacaktı. Yüzündeki yaşama dair tüm izler yok olacak ve gözyaşı nehirlerinde boğulup dar/ağacın kuru dallarına boynu düşecekti.

Oysa masum, mazlum ve bigünahtı doğmamış bebelerin hıçkırıkları vardı feryadında. Suçu itiraz etmekse haksızlığa, bakışlarındaki sitem toprağa karışacaktı. İnfaz edilen onun bedeni olsa da binlerce cenin ana rahminde yarınsız doğacaktı. Sonra bir yaprak daha düştü. Avuçlarında dua çiçekleri,

tomurcukları olmayan dar/ağacın yetimliydi bekleyenler.

Şükran AYDOĞAN / GÜLCENAZ 6.6. 2013 YALOVA